

Z jihu Čech

Příběhy jsou všude kolem

Simona Bohatá žije blízko Jindřichova Hradce a je autorkou dvou novel a jednoho románu nazvaného Klikář Beny, za nějž byla v roce 2022 nominována na Magnesii Literu. Teď jí v nakladatelství Host vycházejí povídky Zbabělí hrdinové.

Devět příběhů vypráví autorka pokaždé dvakrát, vždycky očima někoho jiného.

„Povídky nejsou mezi sebou dějově ani postavami provázané, ale jsou stejné formálně. Pokaždé dva lidé, již se ocitnou spolu v situaci, kterou každý z nich prožívá a řeší odlišně a leckdy má o tom druhém úplně špatnou představu,“ vysvětluje autorka.

Dostáváme se tak do domova důchodců, kde se příběh matky a jejího dospělého syna odehrává nejprve jeho a potom jejíma očima. Nebo mezi manželský trojúhelník, kde situaci sledujeme nejprve z pohledu manžela a potom jeho ženy. A také vyprávění o dvojici penzistů, hrdinů z novely Máňa a my druzí.

POVÍDKY MAJÍ REÁLNÝ ZÁKLAD

„Ty dvě postavy mám v hlavě od svých jedenácti let, strašně mě tehdy děsily, a nakonec se objevily znovu, aby se staly hlavními postavami povídky Jako v Nuslích. Kdysi jsem četla v Mladém světě dopis od ženy, která adoptovala nemanželské dítě svého muže poté, co matka dítěte utekla za hranice. Tón dopisu, pokud si to celé nevymysleli v redakci, byl tak sebeoslavný

NOVINKA. Simoně Bohatě vychází kniha povídek s názvem Zbabělí hrdinové. Foto: Se svolením nakladatelství Host

a děsivý, že je z toho povídka Kriminál na balkoně. I ostatní povídky mají reálný základ. Některé postavy mám ráda, jiné ne. Důležité je, abych našla jejich jazyk a uvažování, abych se nazula do jejich bot. Líbí se mi, co o mně stojí v aktuálním edičním plánu nakladatelství, že píšu tak, jako bych navzdory času stále posedávala na starém klepadle mezi činžáky. Je to tak, příběhy jsou všude kolem, stačí si sednout a dívat se,“ říká autorka.

AUTENTICKÝ JAZYK POSTAV

Pro všechny její knihy je charakteristický autentický jazyk postav, který používá, jako by mezi nimi a s nimi roky žila a mluvila. „Jediný způsob psaní, který umím, je prožít příběh, vlézt si do postav a žít jejich život. Je to tak, že když se sejdou dělníci ráno na stavbě, jsem ta stavba, jsem všichni

dohromady, smrdím chlastem, odhazuju vajgly do škarpy a film se rozjede, jako když navážete vlnu do pletacího stroje a nastavíte správný vzor. Dokud se to nepřetrhne, zapisuji všechno, co se přihodí. Baví mě slang a jsem ráda, když objevím jedno správné slovo, které nahradí ukecaný odstavec. Dřít psaní neumím, přetřžený filmový pás musím slepit, abych se mohla dívat a zapisovat dál,“ popisuje Simona Bohatá.

Simona Bohatá

* 1965. Léta dospívání prožila na Žižkově, který ji ovlivnil stejně jako pražská hudební a divadelní scéna 80. let. Po maturitě na střední ekonomické škole nastoupila do prvního zaměstnání a zároveň byla přijata na Ježkovu konzervatoř, obor text a scénář. Pracovala leckde, od cestovní kanceláře přes Národní knihovnu až po řadu soukromých firem. Dlouhá léta psala „do šuplíku“, mimo jiné i písňové texty. Své dětství a dospívání popsala s lehkou ironickým nadhledem v knize Máňa a my druzí (2017). Román Klikář Beny (2021) svým způsobem navazuje na její úspěšnou novelu Všichni sou trapný (2019) a byl nominován na cenu Magnesia Litera.

NOMINACE JE TŘEŠNIČKOU NA DORTU

Za poslední román, který jí v Hostu vyšel (Klikář Beny), byla v roce 2022 nominována na Magnesii Literu. Což je ocenění, které, byť „jen“ na úrovni nominace, pro autora i knihu hodně znamená. „O Klikářovi se tehdy moc nepsalo, takže mě nominace hodně překvapila. Nominace je třešnička na dortu pěkných recenzí, které Klikář zkasíroval a z nichž mám skutečně velkou radost dodnes. Mám v hlavě jeho pokračování, ale nyní se chci věnovat druhému dílu Máni. Protože naše Máňa si ho opravdu zaslouží, prvním dílem se zdaleka nevyčerpal,“ dodává Simona Bohatá v souvislosti se svou první knihou Máňa a my druzí, která vtipně vypráví o dospívání za totality, o neortodoxní babičce Máně a mladé matce Arance. A malé Simoně. **(kk)**